

Hoàng hôn. Cả khoảng trời sân bay nhuộm màu đỏ rực. Chậm bước về phía chiếc Fadil xanh ngọc, tôi cảm tưởng mình đang bị chìm trong sắc đỏ kỳ ảo tràn ngập không gian. Vừa ngồi vào trong xe, điện thoại phát ra âm thanh báo hiệu có tin nhắn đến. Màn hình nền bật sáng hiện lên bức ảnh tôi đang tựa vào vai Phong cười rạng rỡ. Ảnh này chụp lúc tôi và anh cùng đi dạo ở [phố đi bộ Hà Nội](#).

Tôi cầm điện thoại đọc tin nhắn anh vừa gửi: "Đợi anh về. Yêu em!".

Phong là người yêu của tôi - một chàng trai hơn 30 tuổi điềm đạm, âm áp. Anh vừa lên chuyến bay vào vùng dịch để làm công tác hỗ trợ. Anh là một trong hàng trăm y bác sĩ của thủ đô tình nguyện đăng ký tham gia tuyến đầu chống dịch Covid-19 đang bùng phát mạnh trong miền Nam. Chúng tôi sẽ không gặp nhau trong thời gian tới. Hai năm yêu nhau, số ngày tôi và anh ở bên nhau chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

"Anh muốn sống một cuộc sống có ý nghĩa", Phong nói với tôi như vậy. Anh lao vào các chuyến đi tình nguyện đến điểm nóng vùng dịch. Nhiệt tình và nỗ lực. Tôi ủng hộ sự lựa chọn của anh và cũng mong ngóng chuỗi ngày căng thẳng vì dịch bệnh sớm kết thúc.

Tôi lái xe lướt đi trên đường cao tốc. Chiều xuống nhanh, ánh sáng yếu dần. Tôi thích cuộc sống hiện tại của mình. Đối với tôi nó như một dòng chảy, tôi miệt mài sống, làm việc từng ngày. Tôi ở vùng ngoại thành Hà Nội. Hồi còn đi học tôi yêu môn văn và có một số tài lẻ như vẽ tranh, chơi đàn dương cầm. Học xong đại học, tôi mở một cửa hàng cây cảnh nhỏ để kinh doanh. Tôi có vài người bạn thân. Họ nói tôi là người thân thiện, dễ chịu. Và có một chuyện tình với chàng trai mình yêu. Mong mọi chuyện cứ bình yên như thế. Nhịp sống đơn giản, đều đều. Nhưng những biến cố bất ngờ ập đến làm chao đảo mọi thứ.

Cách đây không lâu tôi được chẩn đoán có khối u ở não. Sáng mai, tôi sẽ nhập viện, chuẩn bị cho cuộc phẫu thuật. Tôi không nói cho Phong biết điều đó. Tôi sợ anh sẽ lo lắng, sẽ bỏ mặc tất cả mà ở cạnh tôi. Điều đó là không nên. Tôi sẽ cố gắng trải qua chuyện này và gặp

anh thật tươi tắn, rạng rỡ. Tôi cũng nhờ Lam - cô bạn thân gửi cho anh bức thư tay giải thích mọi chuyện nếu cuộc phẫu thuật không như ý. Trong thư, tôi viết hy vọng anh sẽ sống tốt, thật tốt.

Xe chạy được khoảng 20 phút, tôi rẽ vào một con đường dân sinh. Còn chút thời gian trước khi nhập viện, tôi định đi thăm mộ mẹ. Giữa khoảng xanh ngắt của cây cối, ruộng đồng hai bên đường, tôi thoáng trông thấy mấy bông bồ công anh rạp rờn trong gió. Mẹ tôi yêu bồ công anh. Một loài hoa đẹp nhẹ nhàng, hoang dại, đơn giản, thuần khiết. Tôi cũng yêu nó. Mẹ tôi mất cách đây 5 năm vì căn bệnh u não này. Bố tôi thì đã có cuộc sống riêng.

Trong ánh đèn mờ ảo nhấp nháy giữa không gian chiều sắp tàn, tôi nghe tiếng đài radio đang phát:

"Câu chuyện tình yêu của gió

Gió ngang qua bầu trời

Tình yêu anh như gió..."

Giọng hát trầm da diết của chàng ca sĩ khắc khoải trong xe. "Tình yêu của gió" - một bài hát đẹp từ câu từ đến giai điệu. Những âm thanh, cung bậc, câu chữ len vào khoảng trống làm tôi thấy nhớ Phong da diết. "Gió vô hình nhưng gió luôn ở bên em. Như anh vậy", Phong luôn thủ thỉ với tôi như thế mỗi khi chúng tôi cùng nghe giai điệu bài hát này. Một vài mảnh lộn xộn đột nhiên chen lẫn vào làm tôi mông lung. Tâm trí cứ trượt đi trong các suy nghĩ. Hình như nỗi nhớ làm tôi rạn nứt với thực tại xung quanh.

Một cơn đau dữ dội đột ngột kéo đến làm tôi choáng váng. Tôi cảm tưởng như có vật sắc nhọn gì đang xuyên vào đầu. Theo phản xạ, tôi đạp chân phanh. Chiếc xe bị ma sát mạnh phát ra tiếng ken két và bị kéo giật lại. Cơn đau buốt dữ dội vẫn kéo dài. Tôi cố gắng tắt máy, mở cửa và nhào người ra khỏi xe nôn mửa. Sau một lúc, tôi run rẩy tìm lọ thuốc uống rồi gục mặt vào vô lăng, cố lấy lại bình tĩnh, hy vọng cơn đau chóng qua đi.

Không rõ bao lâu, khi cơ thể thấy ổn hơn, tôi bỗng cảm thấy như có ai đang nhìn mình. Ngẩng mặt lên, tôi quay sang và nhìn thấy anh. Phong mặc chiếc áo phông không cổ màu xanh ngồi bên cạnh tôi. Đúng chiếc áo lúc tôi tiễn anh ở sảnh sân bay. Thoáng thấy anh, tôi cảm thấy an tâm hơn hẳn. Theo phản xạ, tôi với tay định chạm vào thì lại không thấy anh đâu. Chiếc ghế bên cạnh trống không, lạnh lẽo. Tôi chợt nhớ ra rõ ràng anh đã lên chuyến bay. Anh đã di chuyển đến một nơi xa tôi.

Hụt hẫng, tôi ngồi yên lặng nhìn về phía trước. Trong khoảng không gian rộng hun hút chập chờn nửa tối nửa sáng, xung quanh, chỉ còn mình tôi, lơ lửng giữa không gian. Lòng buồn mênh mông. Nước mắt cứ trào ra. Tôi không ngăn được phút yếu lòng của bản thân.

"Sao em không nói với anh về bệnh của mình?".

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Phong gắn chặt lên tôi. Giọng anh trầm nhỏ. Tôi biết, khi đang suy tư, anh thường dùng chất giọng này.

"Em đã một mình chịu đựng tất cả à?".

Anh nói tiếp. Khuôn mặt trầm xuống không giấu nổi sự xót xa.

Phong lại xuất hiện bên cạnh tôi. Anh đang ngồi đối diện tôi. Và hình ảnh anh thật sinh động. Tôi lại nghĩ rằng mình gặp ảo ảnh. Một triệu chứng của bệnh tật khi khối u chèn vào dây thần kinh.

"Không phải ảo giác đâu".

Phong lên tiếng như đọc được sự nghi ngờ trong mắt tôi.

"Anh có thể nói chuyện với em?".

"Uhm! Hôm nay em xinh lắm".

Vừa ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào anh, tôi vừa khẽ tủm tỉm vì lời khen. Tôi đang mặc một chiếc váy xanh liền thân. Nó rất hợp với tôi.

"Lúc nào em chẳng xinh".

Phong thì vẫn ở trước mặt mỉm cười với tôi.

"Đúng vậy, đôi mắt đen láy giấu sau cặp kính tròn của em rất xinh. Đôi môi đỏ cam cùng nụ cười tươi tắn rất xinh. Đôi má đỏ hồng hồng như quả đào rất xinh. Khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu. Làn da trắng rất xinh. Mái tóc dài đen để xõa cũng rất xinh...".

Tôi bật cười. Tôi vẫn thích Phong vì sự dịu dàng thú vị như thế.

"Anh thật sự đang ở đây rồi!".

Lần này không còn là ảo giác. Phong đang ngồi ngay bên cạnh và nói với tôi. Nhưng trong lòng tôi vẫn rất lo lắng anh sẽ biến mất ngay tức khắc.

"Anh ở đây với em", Phong khẳng định một lần nữa.

"Anh đang đi đến đâu rồi?".

Tôi quay sang hỏi anh để xóa tan những suy nghĩ rối rắm trong đầu. Lòng vẫn hoang mang khi không biết đây là sự thật hay ảo giác do chính bản thân tạo ra?

"Ý em là máy bay của anh đang bay đến đâu rồi?", tôi lơ mơ hỏi lại anh.

"Chắc đi được nửa đường rồi".

"Thật kỳ lạ!", tôi lầm bầm.

"Anh đang ngủ trên máy bay và anh cũng đang ở đây nói chuyện với em. Anh nghĩ là như vậy".

Phong im lặng một chút rồi nói tiếp:

"Lúc này, anh còn thấy em đọc tờ bệnh án. Em đã khóc. Em định giấu anh mọi chuyện. Anh ngồi bên cạnh vuốt tóc và khóc cùng em".

"Thật á?".

Tôi nhìn anh. Lòng nhẹ nhàng hơn. Cảm thấy bao nhiêu tủi hờn mình tự chịu đựng bấy lâu đột nhiên biến mất.

"Sao lại như vậy nhỉ? Sao anh lại có thể ở đây và nói chuyện được với em?".

Tôi đặt ra một loạt câu hỏi với anh.

"Anh đã thử tìm hiểu hiện tượng này" - Phong cười nhìn tôi nói - "Hiện tượng ý thức thoát khỏi cơ thể".

"Nó là như thế nào?".

"Trong trạng thái nửa ngủ và nửa tỉnh, ý thức anh tạm thời bị chia tách với cơ thể".

"Thế sao? Chuyện này bắt đầu như thế nào?".

"Cách đây gần một năm, anh bị kiệt sức sau một thời gian dài gồng mình để giành giật sự sống cho từng bệnh nhân Covid. Luôn ăn vội, ngủ không đủ giấc. Rồi hôm đó, anh ngất lịm đi khi đang làm việc".

"Ngất lịm?".

"Anh bị kiệt sức. Lúc mở mắt ra thì anh thấy mình đang trôi lơ đãng giữa hành lang bệnh viện. Anh bỗng bồng bềnh giữa không trung, quan sát xung quanh. Anh nhìn thấy cơ thể mình phía dưới đang nằm đó. Thấy những bóng áo trắng trong bộ đồ bảo hộ của các y, bác sĩ đồng nghiệp vẫn đang tất bật, hối hả liên tục di chuyển, cấp cứu, hỗ trợ bệnh nhân. Một lúc sau có đồng nghiệp phát hiện ra anh rồi đưa vào phòng hồi sức. Khi tỉnh dậy, anh nhớ như in những gì mình chứng kiến. Một trải nghiệm thật kỳ lạ".

"Vâng. Rất khó để tin đó là sự thật".

"Lúc đầu anh cứ nghĩ mọi chuyện xảy ra chỉ là một giấc mơ chân thực, sinh động. Nhưng rồi anh biết những gì mình nhìn thấy lúc đó là hiện thực".

"Hiện thực?".

"Anh nghĩ đó là khả năng của ý thức. Các nhà khoa học đã đưa ra giả thuyết về việc khi bộ phận vỏ não được kích hoạt, một người trong giấc mơ của mình có thể từng bước bước vào một ranh giới không

gian khác. Hiện tượng này rất khó nghiên cứu. Không rõ vì sao nó xảy ra và nó hoạt động như thế nào. Nhưng đó là trải nghiệm rất chân thực của anh".

"Sau đó thì sao?".

"Mỗi khi có dịp, anh sử dụng trí tưởng tượng và hình dung về em. Em biết đấy. Chúng ta có quá ít thời gian bên nhau. Anh mong muốn làm cách nào đó để có thể bên em nhiều hơn. Thật may, đúng lúc này, một phần ý thức của anh ở một dạng tư tưởng độc lập và hoàn chỉnh đã có thể xuất hiện bên em".

"Điều này rất kỳ diệu".

"Đúng vậy. Anh đã nói tình yêu anh như gió, vô hình nhưng luôn ở bên em".

"Anh biết không? - Tôi nhìn anh nói - Thật may khi biết những chuyện như thế".

Câu nói như được bật ra. Trong lòng tôi trào dâng lên một thứ tình cảm nhẹ nhàng. Thứ tình cảm êm dịu này chạm vào cảm xúc khiến tôi thấy bình yên vô cùng.

"Thật may! Anh cũng thấy vậy".

Phong triu mến nhìn tôi.

"Thế còn chuyện của em? Mọi chuyện xảy ra với em từ khi nào?", anh hỏi.

"Buổi sáng hôm đó em dậy sớm và đang lau cửa sổ bằng cồn. Cơn đau đột ngột xuất hiện làm em choáng váng. Những ngày giãn cách xã hội, em ngồi nhà, quanh quẩn, làm việc online, dọn dẹp nhà cửa, lướt Facebook, chat với bạn bè, Facetime với anh... Lúc đó "ở nhà là yêu nước" mà. Sau đó, những cơn đau dai dẳng xuất hiện thường xuyên và lặp lại với em nhiều hơn. Các thuốc giảm đau thông thường không có tác dụng. Một vài lần em mất kiểm soát hành vi, đi lại loạn choạng, hay bị ngã. Đi kiểm tra em biết mình mắc bệnh u não".

"Thế mà em một mình chịu đựng tất cả? Luôn chỉ nói với anh những câu chuyện vui vẻ. Còn lại em giấu hết đi?".

"Em không muốn anh phân tâm vì vấn đề của em. Em chỉ muốn là chỗ dựa cho anh. Dù chỉ là một chút về tinh thần".

"Em đã vất vả rồi".

Phong đưa bàn tay của anh lên áp vào má tôi. Không rõ là thực hay ảo, tôi cảm thấy nó thật ấm áp.

"Em định đến thăm mộ mẹ đúng không?".

Anh hỏi tôi sau một khoảng lặng để chịu.

"Vâng".

"Chúng ta đi".

Xuống xe, tôi và anh cùng bước trên con đường ngoằn ngoèo đi về phía mộ người mẹ đã khuất của tôi. Cả một vùng đất mênh mông xung quanh mọc đầy những cây hoa bồ công anh. Tôi và Phong cùng bước giữa hàng ngàn bông hoa trắng muốt rạp rờn trên nền cỏ xanh. Chiếc váy xanh liền thân voan mỏng bay bay trong gió. Nơi đây có một người, một tư tưởng, đang được kết nối với nhau. Như một giấc mơ.

"Cuộc phẫu thuật sẽ tốt đẹp thôi. Anh sẽ luôn ở bên em", Phong nói, giọng nói chứa đầy sự dịu dàng và mong muốn che chở.

"Em cảm thấy lúc này mẹ cũng đang ở trên kia nhìn em và anh. Em vẫn luôn được quan tâm theo cách này hay cách khác bởi người yêu thương mình. Và em sẽ vượt qua mọi chuyện".

Tôi cười và nói với anh như thế khi nhìn ngàn ngàn cánh [bồ công anh](#) cứ thế bay lên uốn lượn dập dìu trong gió, dần dần lẫn vào vệt nắng cuối ngày.